

der kræves. Der siges, og der siges med Rette, at de unge tjener en god Løn og har tjent en god Løn i de senere Aar, men vi ved jo ogsaa, at der har været stærkere Brug for Penge i de senere Aar, end der har været før i Tiden, og jeg tror, at det ærede Medlem og jeg og alle andre ældre Mennesker gør klogt i at lade være med at bebrejde de unge noget i Retning af at bruge Penge, saa længe vi selv bruger saa mange Penge, som vi gør. Som de gamle sjunge, saa pippe de unge, og det passer ogsaa i dette Tilfælde. Jeg vil til det ærede Medlem sige, at naar to unge Mennesker, som eventuelt bliver enige om at vandre Livet sammen og gerne vil have et saadant Landbrug, som der her er Tale om, har saa mange Penge, at de kan faa de nødvendige Indbogenstande og endda faa et Par Tusind Kr. tilovers, saa synes jeg, man maa tage Hatten af for dem; men et Par Tusinde Kr. rækker ikke vidt, naar man baade skal betale $\frac{1}{10}$ af, hvad Bygningerne koster i Opførelse, og desuden skal anskaffe Besætning og Redskaber samt have Marken besaaet, saa man kan komme til at producere noget.

Jeg sagde, da vi forleden Dag behandlede det andet Lovforslag, at man fra Venstræs Side var noget tilbøjelig til at gøre Brugene større og stramme Vilkaarene. Det er blevet bekræftet i Dag af det ærede Medlem, at man stiller strammere Betingelser her, end man gør efter den gamle Husmandslov. Efter den gamle Husmandslov skal man have $\frac{1}{10}$ af Laaneværdien, hvori Besætningen ogsaa er med; her forlanger det ærede Medlem, at man skal have $\frac{1}{10}$ af, hvad Bygningerne koster at opføre, foruden at man skal betale Besætning, og hvad dertil hører, og vi, der har praktisk Kendskab til Udstykningen, ved jo, at den Tiendedel af Laaneværdien, man regner med, at vedkommende behøver, vanskeligt forslaar til Besætning og Saasæd o. s. v. Derfor vil jeg meget henstille til det ærede Medlem, som jeg ved har et noget velvilligt Sindelag overfor den arbejdende Del af Ungdommen, om han ikke er at formaa til at give Afkald paa Kravet om denne Ændring og, hvis han har Vanskeligheder ved at faa sit Parti med, til ikke at helme, før han faar Partiet til at gaa med til at slette dette Krav. Jeg vil give det ærede Medlem Ret i, at man skal give de unge en god Anvisning, men den gode Anvisning skal efter min Mening bestaa i, at vel stiller man Krav, men man stiller ikke Kravene strengere, end at de kan opfyldes. Det er sandelig ikke saaledes, at det at faa et Husmandsbrug efter de Regler, som her

foreslaas, betyder, at blot man gaber, faar man stegte Duer i Munden. Nej, det ærede Medlem skulde prøve, hvordan der skal tages fat, og hvordan der skal passes paa for at faa det til at gaa rundt, navnlig i Begyndelsen, og derfor vil jeg meget henstille til det ærede Medlem at gøre sin Indflydelse gældende paa dette Punkt, saa man gør Vilkaarene for Overtagelsen saa lette som muligt.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Frøkjær: Som allerede nævnt af de to foregaaende Talere er det Lovforslag, vi behandler i Dag, en gammel Kending. Det er Loven af 4. Oktober 1919, som i de forløbne Aar har faaet nogle Ændringer og nu forelægges igen med et Par nye Ændringer. Der staar i Lovforslagets § 1 noget nyt, nemlig at Jorder i kommunalt Eje kan afhændes paa samme Vilkaar som Jord i offentligt Eje. Det er noget nyt, der her er kommet til, og den højttærede Landbrugsminister anbefalede det i sin Forelæggelsestale, idet han mente, det var heldigt, at Jord i kommunalt Eje kunde afhændes paa de samme Vilkaar som Jord i offentligt Eje. Der staar dog ikke, at det skal ske, det staar de Kommunalbestyrelser, der har Jorder, frit for, om de vil afhænde Jorden paa de her i Lovforslaget om Jord i offentligt Eje anførte Vilkaar, men jeg kan ikke tænke mig, at nogen Kommunalbestyrelse vil afhænde Jord paa disse Vilkaar. Vi hørte jo forleden Dag, at Jorden ikke var vurderet til dens virkelige Værdi; der staar i Lovforslagets § 3, at den Jord, som skal overtages af en Mand, skal vurderes, som om den hørte til en middelstor Bondegaard, altsaa paa de almindelige Vurderingsvilkaar, og forleden Dag hørte vi, at Jorden ikke var sat til den virkelige Pris. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at der er nogen Kommunalbestyrelse eller noget Byraad, som vil sælge sin Jord paa disse Vilkaar og faa en mindre Pris for den, end den virkelig er værd. Forholdet er jo det, at de Jorder, der ligger omkring Byerne, ikke just er egnede til Landbrugsjord, da de kan sælges til en højere Pris, end der kan faas for almindelig Landbrugsjord. Jeg mener altsaa ikke, man skal indføre denne Bestemmelse, selv om der kun staar „kan afhændes“, da jeg ikke tror, der vil blive gjort Brug af den af nogen Kommunalbestyrelse.

Det andet Punkt, hvor der indføres noget nyt i Lov om Jord i offentligt Eje, er § 6, som er blevet særlig omtalt af de to ærede foregaaende Talere. Det ærede 2det